

# Co napsal anděl do hlášení

Pavel Bosman





PAN JOSEF Z ARIMATIE ?...  
MÁM VÁM TADY PROPLATIT NĚJAKOU FAKTURU...  
1x LNĚNÉ PLÁTNO  
2x NOCLEH - POKOJ BEZ OKNA

Pavel Bosman

# Co napsal anděl do hlášení



**Nakladatelství KMS**

© Pavel Bosman

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.  
Primátorská 41, 180 00 Praha 8  
První vydání – 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopií, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Kresby vycházely v časopise Život víry v letech 1996–2022.

ISBN 978-80-7664-038-2 – tištěná verze

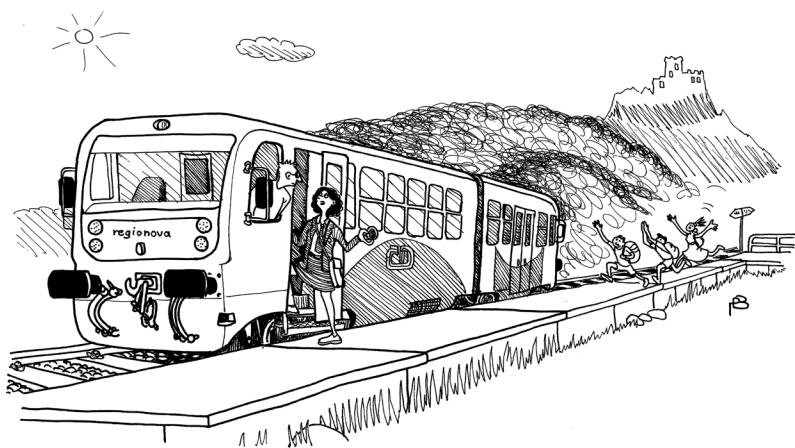
ISBN 978-80-7664-039-9 – PDF verze

# OBSAH

<b>Příběhy</b> .....	7
Mlha v údolí .....	9
Jak jsem to nahmatal .....	12
Rozbřesk .....	16
I kámen by se ustrnul .....	18
Svatojánští broučci .....	20
Rozhovor v práci .....	23
Poděkování mé lvici .....	25
Pes na kolejích .....	28
Hulváci ve vlaku .....	31
Jitřní perspektiva .....	33
Vánoční jezdec Lojza .....	35
Jak jsem aktivoval anděly .....	39
<b>Apokryfy</b> .....	41
Štítonoš .....	43
Co napsal anděl do hlášení .....	45
O bohaté rybičce .....	49
Jako by tu něco kokrhalo .....	52
Koledička .....	56
<b>Mozaika</b> .....	59
Čára štětcem .....	61
Záchranná operace .....	63
Moje dva stromy .....	65
Vánoce na divokém západě .....	68

Nová polena . . . . .	71
Okna s holubí vizitkou . . . . .	72
Neuvěřitelné setkání . . . . .	74
Skvělý výrobek . . . . .	77
Usměvavá slečna . . . . .	78
<b>Nad Bibli</b> . . . . .	81
Dneska mu to nandáš! . . . . .	83
Josefova zkouška bratří . . . . .	86
Jákobův Jabok . . . . .	89
„Bosmane, ty když nekreslíš, tak hřešíš“ . . . . .	93

# PŘÍBĚHY



JAK ASI MÁME JEZDIT VČAS,  
KDYŽ VŠUDE DOBÍHAJÍ LIDÉ S VROUCÍ MODLITBOU:  
„PANE BOŽE, AŽ NÁM TO NEUJEDE!“





# Mlha v údolí

Mirolav vykročil pružným krokem k autu. S tak hustou mlhou nepočítal. Doufejme, že to na kopci bude lepší, zauvažoval, když otevíral branku. Není vidět na krok. Jak to dnes stihnu do práce? přemítal. Nasedl do vozu a nastartoval. Měl pocit, že jeho volkswagen stojí na dně sklenice mléka. No, to nevím, jak tohle vyjde. Do práce ale musí, takže se jede. Stáhl okénko, vyklonil se a pomalu se rozjel. Osm travních dlaždic, kanálek, branka a strouha u plotu. Je na silnici. Branku zavřou děti, až půjdou na autobus. Teď musí hlavně pomalu a neztrácet z očí středovou čáru na vozovce.

Jejich vesničkou protéká potok, a protože jsou v údolí, mlha se tam drží. Jak ale vyjede na kopec, bude to dobré. Jeho oči rychle přivykly podmínkám a podvědomě zrychlil. Přece jen nemůže přijít pozdě. Asfaltová záplata na silnici značí, že je na mostku. Pak je rovinka a tam už není co zkažit. Noha opět přimáčkla plyn. Pomyslel si, jak mu to dobře jde, a už se těšil, jak na kopci vyklouzne z vlhké kaše, když tu se najednou mlha zvláště rozzářila, a když se podíval dopředu, uviděl tvář svého souseda Jardy. Jeho rozčuchaná kebule přichvátala rychlostí střely a udeřila ho čelem do nosu. Na chvílku asi ztratil vědomí. Rána ho zarazila do sedadla. Neví to jistě, ale měl za to, že se kolem něj mihlo

pár světců a řada hvězd. Intuitivně stočil volant doprava. Drncnul obrubník a už tu máme barák řezníka Kloubka. Blatník vystřelil polystyrény tepelné izolace a auto se třelo dveřmi o cihly. Zastavil.

„Já ti, Jardo, říkala, že je to nebezpečné, jezdit v mlze podle středové čáry,“ uslyšel z mlhy hlas Jardovy manželky. „No to jsem si mohla myslet, že je to Míra.“ Hlas se přibližoval k autu. „Až řezník uvidí, jak mu cupuješ chalupu, tak tě namele do klobásy. Jste řidiči jak z kresleného filmu. Šílenci.“

Za co mě trestáš, Bože? Proč jsi sem přestěhoval zrovna tyhle dva? chrčila Miroslavova mysl. Poznali se ve sboru, kam přijeli na návštěvu. Zdáli se být milí, tak je pozvali na grilovačku. „Tady je to taková krása!“ pištěla tehdy Jarka blaženě. Pak si tu koupili starší domek a přistěhovali se. Od té doby jejich vztahy procházely sinusoidou lásky a nenávisti. Jarda s Jarkou byli pohodáři tělem i duší. Nadšení nešikové, co si s ničím hlavu nelámou. Už Miroslavovi zničili motorovku, přerázli kabel u zastříhávače keřů, ztratili autosedačku, někdo jim ukradl půjčenou kánoi, protože jim nedošlo, že si ji musí hlídat... „Neboj, to bude dobré, to se spraví, to se zaplatí...“ říkali plni optimismu. Jenže ve skutečnosti to všechno platil, opravoval a udobřoval Miroslav.

Jarda to do něj našil a jeho Jaruna tu bude ještě plácát ty svoje vyšperkované bonmoty. Zaúpěl na její adresu něco nepublikovatelného.

„No jo, už běžím, jak jsi na tom?“ Reagovala Jarka, jako by ho přeslechla. Vytáhla ho z auta a převedla do té jejich plečky. Miroslav měl auto mimo silnici, takže ho jen zamkli a Jarka vyjela s oběma zakrvácenci k nemocnici.

Mlha po chvílce zmizela. V ordinaci ani nemohli uvěřit, že někde nějaká vůbec byla. Na nemocniční chodbě si Miroslav začal uvědomovat, že Jarka situaci perfektně zvládá. Žádná hysterie, výčitky. Vnímал, jak ho její péče uklidňuje.



„Jak rychle jste jeli?“ zahuhlal přes obvaz, když je Jarka ládovala zpátky do auta.

„No maximálně pětkou, víc bych mu nedovolila,“ odpověděla Jarka místo svého muže.

Miroslavem projel blesk. On jel určitě rychleji. To znamená, že za jejich střet může vlastně on. Sinusoida jeho láska-nenávisť vylétla do plusových hodnot. Přece jen jsou to pracovití lidé, kteří díky své povaze překonali spoustu problémů. Vlastně by mu u nich ve vesnici chyběli.

Když se doma dopotácel do kuchyně, padl mu zrak na kalendář se čtením na každý den. V kalendáři začínalo zamyšlení tučným nadpisem: „*Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního.*“ (Př 27,17)